

VÉR ÉS HAMU V.

A
SOUL
OF
ASH
AND
BLOOD

egy lélek hamuból és vérből

„Azt hiszed, hogy szereted Casteelt?
Várj, amíg elolvasad ezt a könyvet.”

– *Mona Awad*

fine
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

A
SOUL
OF
ASH
AND
BLOOD

egy lélek hamuból és vérből

VÉR ÉS HAMU V.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Neked, az olvasónak

Jelen I.

ÉDES, DE ÁPORODOTT SZAG SZŰRÖDÖTT KI a sötét folyosóról. A könnyed, gyors léptek zajára odakaptam a fejem, közben a csípőmhöz nyúltam, és előrántottam a vérkő törömet.

Egy vámpír ugrott elő a homokkő oszlopok közül, besietett a Wayfair kastély látszólag végtelen, föld alatti kamrájának megvilágított termébe, csupán egy villanásnyi sötét haj, alabástrom bőr és karmazsinvörös selyem volt.

Nem tétováztunk. Sem Kieran, sem én nem hagytuk, hogy le hagyjanak minket, amióta bejöttünk a föld alá.

Eldobtam a törst, ami végigrepült a termen. A vérkő penge célt talált, mélyen beágyazódott a vámpír mellkasába, elhallgattatva az idegesítő, istentelen visítást, ahogy hátratántorodott tőle a Felemelkedett. Pillanatok alatt repedések jelentek meg a Felemelkedett bőrén, és szétterjedtek az arcán meg a nyakán. Megrepedt a bőr, majd visszafeslett, elemelkedett a csontról, és elporladt. Egy pillanattal később csörömpölve esett a földre a töröm a kupac selyem mellé.

– Cas! – Sóhajként hagyta el a szó a száját, és az ajkam mosolyra görbült a kifulladás szót átlengő idegesség ellenére.

Nem bírtam magammal, amikor Poppy így hívott. Amikor meghallottam, néha összeszorult a mellkasom, mégis könnyűvé váltam, akár a levegő. Mászor totálisan megkeményedtem tőle. Azonban mindig mosolyt csalt az ajkamra.

– Nem támadtak ránk a Felemelkedettek – jelentette ki Poppy.

– Ez épp felénk rohant. – Odaléptem a földön heverő törhöz, és felvettem.

– Vagy *előlünk* – tűnődött.

– Így is lehet mondani. – Letisztogattam a pengét a nadrágomon, aztán eltettem a törst, és szembefordultam Poppyval – és esküszöm, egy pillanatra elakadt a lélegzetem.

Poppy minden porcikája arról árulkodott, hogy szörnyű csatát vívott az imént. Vér és mocsok piszkolta be az arcát, a kezét és a ruháját, nem beszélve a csupasz lábáról. A copfja, amibe a rakoncátlan haját kényszerítette, szinte teljesen szétbomlott, és a tincsei, ahogy a vállára omlottak, végig a hátán, úgy ragyogtak a lámpások tompa fényében, akár a telt vörösbor.

És így is annyira gyönyörűnek láttam!

A szív társam.

A királynőm.

Nem istennő, hanem ősi lény – a Vér és Csont Ősi Lénye. Az Élete és a Halálé.

A döbbenet végigszántott rajtam, amitől kis híján felbuktam. Ez néhány percenként újra megtörtént, azóta, hogy ősi lényként lépett fel a Vértirálynő ellen. Gyanítottam, hogy sok időbe fog telni, mire elmúlik.

– De ha valaki nem akarja egy marék porként végezni, még véletlenül se fusson feléd. – Derékból meghajoltam. – Királynőm!

Poppy lassan pislogott, nyilvánvalóan nem hatotta meg a lovagiasságom. Ettől még inkább felderült a mosolyom, az ő telt ajka pedig rángatózni kezdett, ahogy küzdött a vigyorgás ellen, és mögötte felsejlett egy éles szemfog.

Vágy hasított belém, ahogy lehajtottam a fejem, és egybeforrt a tekintetünk. Ahányszor megpillantottam a tépőfogát, csak arra vágytam, hogy a húsomban érezzem. *Helyesbítek*. Arra vágytam, hogy a húsomban érezzem, miközben mélyen belé temetkezem.

Valaki megköszöri a torkát.

– Folytathatjuk? – kérdezte egy reszelős, érzelemmentes hang. – Vagy szeretnétek egy kicsit kettesben maradni?

Poppy arca felhevült, és amióta megérkeztünk a Wayfairbe, nem látam ezt a színt az arcán. A tekintetem az iménti hang irányába fordult.

A fekete-ősz csíkos hajú, hegyomlás méretű ember felvonta a szemöldökét.

A rohadék Nektas, a drakenek legidősebbje és vitathatatlanul legveszélyesebbje kezdett felidegesíteni.

Álltam a tekintetét, és igyekeztem uralkodni a feleségem iránt táplált vágyamon. Nem a draken jelenléte miatt. És még csak nem is azért, mert azért jöttünk ide, hogy megkeressük Poppy apját. Hanem kizárólag Poppy miatt.

Valami nem stimmel.

Odaléptem hozzá és az állandóan éber Delanóhoz, aki vérfarkasalakban tartott velünk.

– Készen állsz?

Poppy bólintott, és újra elindult, a kőpadló jéghideg lehetett a csupasz lábának. Már felajánlottam neki, hogy cipelem.

Ezután úgy nézett rám, hogy többé eszembe se jutott megkérdezni. Kiérant azonban ez nem tartotta vissza attól, hogy hasonló ajánlatot tegyen. Ő is ugyanolyan figyelmeztető pillantást kapott cserébe – amitől az ember legszívesebben a golyói elé tenné a kezét. Szerencsénkre Poppynak is az volt az érdeke, hogy az a terület sértetlen maradjon.

Nem vettem le róla a szemem, ahogy továbbhaladtunk.

Kint, a Csontemplomban, még mielőtt irgalmatlan poklot szabadított a Vérkirálynőre, mérhetetlen rémülettel figyeltem, ahogy fény robantja szét a páncélját. És semmit sem tehettem érte. Életemben eddig egyszer éreztem hasonló félelmet, amikor az a nyíl eltalálta a Pusztaságon, és végig kellett nézmem, ahogy elszáll belőle az élet. Ugyanazt a rettegést éreztem akkor, amikor láttam, hogy vér folyik a szájából. *Megváltozott*, még ha csak néhány másodpercre is, a bőre akár a fényekkel és árnyakkal játszó kaleidoszkóp, miközben szárnyak körvonala rajzolódott ki mögötte. Azokra a szárnyas szobrokra emlékeztetett, amelyek az Istenek Városát őrzik Elíziumban.

Aztán végignéztem, ahogy elpusztítja Isbethet.

Egyikünknek sem fog hiányozni az a nő, azonban a Vérkirálynő emelgy anyja volt.

És eljön majd a pillanat, amikor elér a tudatáig, hogy elvette a saját anyja életét, ami kusza és bonyolult érzéseket fog kiváltani belőle.

De én ott leszek mellette.

Akárcsak Kieran.

A másik oldalán sétált, és ugyanazt csinálta, mint én. Néhány másodpercenként Poppyra nézett, és aggodalommal vegyes ámulat villant a vércsíkos arcán.

Kurvára össze volt zavarodva.

Ahogy én is.

A ruhánk meg a páncélzatunk maradéka cafatokban lógott a csata után. Tudtam, hogy vér pettyezi a bőrömet – valamennyi az enyém volt belőle, valamennyi a dakkáiké. A többi rám száradt pötty meg azoké volt, akiket megöltek – akik meghaltak, de nem *maradtak* halottak.

Delanóra pillantottam, aki némán baktatott mögöttünk. Míg a legtöbb vérfarkas, illetve a többiek Carsodoniában keresték a Felemelkedeteket és a bátyámat, Delano úgy döntött, hogy inkább Poppyt követi.

Volt valami különös, nyugtalanító érzésem, amit nem tudtam lerázni magamról, amikor Delano felemelte a fejét, és a halvány, világítóan kék tekintete találkozott az enyémmel. Azon tűnődtem, hogy az elesetteket, akik visszakapták az életüket a csata után, vajon megfoszthatják-e ettől az ajándéktól bármelyik pillanatban. Semmi okom nem volt rá, hogy így gondoljam. Nektas szerint az Élet és Halál Ősi Lényei nemcsak tudtak sokak életének visszaadásáról, de támogatták is azt.

Ám ennek a nyugtalanító érzésnek számos más oka lehetett. Épp az ellenség fészke felé tartottunk, és bár a halandó szolgálók vagy a királyi testőrök, akik a Wayfairben maradtak, nem támadtak ránk, amikor beléptünk, és bár eddig csak három Felemelkedettel találkoztunk idelent, egyikünk sem érezte magát itt kellemesen. A Wayfair nem volt a miénk. Sosem lesz az.

Másrészt a bátyám járt a fejemben, aki valahol ott volt kint, Millicent nyomában járva, aki ráadásul Poppy nővére. És egyikünk sem tudta, Millicent kinek a pártján áll, ami az anyját illeti.

És ha a Millie-vel kapcsolatos személyes tapasztalataimból indulok ki, szerintem az idő nagy részében fogalma sem volt, hogy melyik oldalon áll.

Ráadásul még ott volt a tény, hogy Poppy ősi nagyszülei már nem alszanak, és ahogy ki tudtam hámozni az egézből, ha úgy tartja kedvük, átléphetnek a halandó világba.

Aztán ott volt Callum, az a rohadék arany Visszatérő, akit még mindig nem intéztünk el, és arra jutottam, hogy feltehetőleg ő a legaggasztóbb tényező mind közül. Igen, legyőztük a Vérkirályságot, de a valódi csata még előttünk volt. Csupán azt akadályoztuk meg, hogy Kolis, a Halál eredeti és *valódi* ősi lényje teljes testi alakot öltjön. Azonban szabad volt, ébren, és nem ő volt az egyetlen. Ez mind meglehetősen égető problémának számított, viszont...

A tekintetem újra Poppy arcára siklott, és megint összeszorult a szívem. A vékony, egyetlen heg az arcán meg az, amelyik a homlokán és a szemöldökén szaladt végig, erősebben megmutatkozott, mint eddig bármikor. Sápadt volt – sápadtabb, mint amikor magához tért a Templomban. Márpedig nem pont fordítva kellene történnie? Nem inkább pirosposzsgásnak kéne lennie? Leszámítva a korábbi elpirulást, az arcának nem sok színe volt, és minden gond közül ez aggasztott a legjobban.

Poppy felém fordította a fejét. Találkozott a tekintetünk. Az írisze a harmatos tavaszi fűre emlékeztetett, amelybe vibráló ezüst csíkok vegyültek – az éter csíkjai. Vajon csak én látom így, vagy azok a világító vonalak tényleg élénkebbé váltak, amíg ideértünk a Wayfairbe? Telt ajka megnyugtató mosolyra görbült, és azonnal tudtam, hogy tisztában van az aggodalmammal, vagy azért, mert kivetítettem, vagy mert egyszerűen olvasott bennem – mindenkiben olvasott maga körül.

Felé nyúltam, és megfogtam a kezét. Még nagyobb nyomás nehezedett a mellkasomra. A keze, ami jóval kisebb volt az enyémnél, *hideg* volt. Nem jéghideg, de nem is meleg.

– Jól érzed magad? – kérdeztem halkán, mégis visszhangzott a barlangszerű teremben.

Poppy bólintott.

– Igen. – Összeszaladt a szemöldöke, és a tekintete az enyémet fürkészte. – Te?

– Én mindig – dűnnyögtem Kieranre pillantva.

Az ő tekintetében több volt az aggodalom, mint a csodálat. Anélkül, hogy egy szót is szóltam volna, közelebb araszolt Poppyhoz.

Valami nem stimmelt.

Kezdve Nektasszal, aki jelenleg Kieran másik oldalán lépdelt némán. Poppy korábban rákérdezett, hogy jó hír-e, hogy ősi lényyé változott,

olyanná, aki korábban nem létezett. Már tudtam a választ erre a kérdésre. Mégis, mi volt Nektas válasza?

Az majd kiderül.

Hát, nekem ez egyáltalán nem tetszett.

Sem az arckifejezése, amikor Poppyra nézett. Arra emlékeztetett, ahogy mi néztük Malikot – mintha nem tudtuk volna eldönteni, hogy bízhatunk-e benne. Senki nem akarja, hogy egy draken így nézzen rá.

Poppy hirtelen megállt egy hosszú, félhomályos folyosó bejáratánál. Dohos szag terjengett a helyiségben, ami azzal fenyegetett, hogy a gondolataim visszatérnek sötétebb, hidegebb helyekre. Leállítottam a folyamatot, mielőtt ez bekövetkezhetett volna. Most nincs idő ilyen baromságokra.

Poppy kihúzta a kezét az enyémből, és szembefordult velem.

– Na jó. Miért bámultok folyton? – szegezte nekünk a kérdést csipőre tett kézzel és felszegett állal. – Valami megváltozott rajtam, amiről nem tudok?

– Leszámítva az imádni való tépőfogaidat? – vettem fel.

Résnyire húzott szemmel nézett rám, de elvigyorodtam, amikor megláttam, hogy a szája körül megmoccan a bőr, ahogy végighúzza a nyelvét a felső fogsorán. Aztán összerezett az arca, valószínűleg már megint megvágta a nyelvét.

– Leszámítva azt.

Kieran egy szót sem szólt, Delano pedig leült a földre, és a farkával csaposott a kőpadlón. Nem igazán tudtam eldönteni, hogy ez mit akar jelenteni.

– Feltételezem, hogy aggodalommal tekintenek rád – felelte Nektas a maga csikorgó hangján.

– Miért? – Poppy hol rám, hol Kieranre nézett. – Nem én vagyok az utolsó lény a földön, aki miatt aggódnotok kellene?

– Hááát – nyújtotta el a szót Nektas.

Kieran élesen a draken felé kapta a fejét, kitágult az orrlüke, és arra emlékeztetett, amit még Nektas mondott nekünk a Templomban. A szavai súlyos jelentésére, miszerint nem ártana meggyőződünk arról, hogy tényleg *jót* jelent Poppy átváltozása.

– Én nem tennék ilyen merész kijelentést, miszerint a legkevésbé miattad kellene aggódniuk – folytatta Nektas. – Te nagyjából a... második dolog vagy, ami miatt aggódniuk kell.

– Ez meg mégis mit jelentsen? – szegezte neki a kérdést Kieran.

Nektas tekintete átsiklott a vérfarkason.

– Kolis az első számú problémánk. – Félrehajtotta a fejét. Hosszú, ezüsttel csíkozott tincsei átbuktak a vállán, amitől halványan láthatóvá váltak pikkelyeinek körvonalai. – A lány pedig a második.

Poppy összevonta a szemöldökét.

– Nem értek egyet. Szerintem az apám és a lányod állnak az első helyen, aztán jön Kolis. Nekem nem is kéne szerepelnem az aggodalomra okot adó dolgok listáján.

Nektas kinyitotta a száját.

– Én óvatosan válaszolnék erre – figyelmeztettem.

Az ősi draken lassan felém fordította a fejét. Egybeforrta tekintetünk. Hosszúkás pupillája összehúzódott, míg csak vékony, fekete csík maradt belőle az élénkkék háttér előtt.

– Érdekes.

Felhúztam a szemöldököm.

– Micsoda?

– Te – felelte. Delano fülei lelapultak a feszült csendben, ami a szót követte. – Úgy léptél oda elé, mintha azt hinnéd, szüksége van a védelmedre.

Észre sem vettem, hogy így tettem. Ahogy Kieran és Delano sem.

– És?

Poppy felsóhajtott mögöttünk.

– Ez igazán bölcs lépés. Még a legerősebb lényeknek is szükségük van néha védelemre – mondta Nektas. – De ez nem az a pillanat.

– Ebben nem vagyok olyan biztos. – A kezem a csípőmre erősített tör markolatán pihent. Szart se érne egy drakennel szemben, de azért tudnék vele valamennyi kárt okozni.

– Ez az egész teljesen szükségtelen – szólalt meg Poppy.

– Ebben sem vagyok egészen biztos. – Mivel érzékelttem, hogy közeledik a jobb oldalamhoz, kikerültem, és álltam Nektas tekintetét.

– Rohadtul nem érdekel, hogy ki vagy. Neked nem is kellene aggódnod miatta egyáltalán!

A draken szájának egyik sarka felfelé görbült, és eltelt egy újabb hosszú, néma pillanat.

– Túlságosan hasonlítasz rá.

– Kire? – kérdezte Poppy.

Nektas pupillája kitágult.

– Arra, akitől a vérvonala ered.

– Mi a szar? – motyogta Kieran a bajsza alatt, majd hangosabban is ki mondta. – Ki volt az?

Visszafogott mosoly jelent meg a draken arcán.

– Úgy érted, ki az?

Összeszaladt a szemöldököm.

– Azt hiszem, nekem...

Egy halk morajlás félbeszakította a mondandómat. Delano felállt, és körülnézett, ahogy egyre erősödött és mélyült a zaj. Kieran felé néztem. Megfordult, amikor rengeni kezdett alattunk a talaj. Poppy felé pördültem.

Zöld-ezüst szeme elkerekedett.

– Mi az?

Porfelhők szálltak a magas mennyezet felől, akár a hó, beborítva a válfunkat és a földet. A morajlás egyre erősödött, és az egész kastély megremegett.

– Ezt nem én csinálom – kiabálta túl Poppy a zajt, és a levegőbe emelte a kezét. – Esküszöm!

A tekintetem a mennyezetre siklott, ahol apró repedések kezdtek szétterjedni a kövön.

– Basszus!

Előrevetődtem. Delano hasonlóképp tett, miközben én megragadtam Poppyt, és repedések keletkeztek az oszlopokban, majd sebesen végigterjedtek rajtuk. Mivel attól félttem, hogy az egész kastély ránk szakad, Poppy volt az első gondolatom. Berántottam saját magam és Kieran közé, Delano pedig a lábához simult. Poppy felsikoltott, amikor körbevettük, a testünkkel védelmezve, ha netán ránk szakadna a mennyezet.

Delano nyöszörgött, amikor valami nehéz dolog borult fel az alagsorban, és leszakadt. Még több por szállt sűrű felhőkben. A morajlás tovább

hangosodott, amíg végül semmi mást nem lehetett hallani, és maga az egész uradalom megrengett...

Aztán abbamaradt. Az egész.

A morajlás. A kő és a vakolat repedezése. A reccsenés, feltehetőleg elég fontos építőelemeké, mondjuk, a tartógerendáké. Egyszerűen csak vége lett, pont olyan gyorsan, ahogy elkezdődött.

– Öhm – hallottam meg Poppy fojtott hangját. – Alig kapok levegőt.

Csak a feje búbját láttam Kieran karja és az enyém alatt. Még nem egészen álltam készen arra, hogy elengedjem.

– Ez nem ő volt – jelentette ki Nektas, és zavart kifejezés ült az arcán. – Hanem ők.

– Ők? – ismételte Kieran, és lassan levette a karját Poppyról.

– Az istenek – fejtette ki Nektas. – Biztos felébredt valamelyikük a közelben.

Biztos felébredt valam...

Poppy egy nyíl sebességével lőtt ki alólam, továbbra is elkerekedett, de izgatottan csillogó szemmel.

– Penellaphe – suttogetta, és hol rám, hol Kieranre nézett. – Emlékszel? Azt mondtad, hogy Penellaphe istennő Atheneum városa alatt alszik! – Meglökte Kieran karját, amitől az egy lépéssel hátratántorodott. – Ups! Bocsi.

– Semmi baj. – Kieran összeszedte magát, és vigyorgott. – És igen, valóban mondtam ilyet.

Poppy Nektas felé fordult.

– Találkozhatunk vele? Mármint azután, hogy kiszabadítottuk az apámat, és megkerestük Jadist. Mint tudod, a nevemet...

– Az istennő után kaptad, aki már jóval a születésed előtt beszélt rólad – fejezte be Nektas. – És aki először nevezett Előhírnöknek és a Halál Hordozójának. A prófécia, amit beteljesítettél.

Poppy lassan leengedte a karját maga mellé.

– Hát, végül is, így is lehet mondani... – Összepréselte az ajkát. – Azt hiszem, meggondoltam magam.

Sosem akartam még ennyire behúzni senkinek, mint annak a drakennek, amiért elvette Poppy örömét.

Nektas felnevetett.

– Ő biztosan szívesen találkozna veled. És mindannyian, amikor eljön a megfelelő idő – mondta, és egy kicsit ellágyult az arca, amit korábban még sosem láttam. – Nem ártana haladnunk, ha netán akad még valaki, aki a fővárosban szundít. Nem szeretnék itt lenni, ha újra bekövetkezik valami hasonló.

Igaza volt. Azt egyikünk sem akarta.

– Egyébként – szólalt meg Kieranre pillantva, miután elindultunk a folyosón. – Ti ketten valami... imádni valóak vagytok!

Kieran a homlokát ráncolta, és lesepregette a válláról a port.

– Szerintem még sosem mondták, hogy imádni való vagyok, de köszönöm. – Kis szünetet tartott. – Azt hiszem.

A draken ismét elnevette magát.

– Ahogy mind a hárman odarohantatok, hogy megvédjétek! – Delano felé biccentett, aki Poppy mellett ügetett, aki egy újabb folyosón vezetett minket végig, ezúttal egy szűkebben. Egy oszlop itt beomlott, nekidőlt egy másiknak. – Az egyetlent, aki túlélne, ha összeomlana az épület.

Erre nem is gondoltam.

Poppy elvigyorodott.

– *Valóban* egészen imádni való volt.

Kieran fújtatott egyet, és esküszöm, mintha azt láttam volna, hogy világosbarnás arcszíne egy árnyalattal elmélyül.

– És több szempontból is szükségtelen – folytatta Nektas. – Ti hárman egyesültetek, nem?

Delano a fülét hegyezte, ahogy Poppy odakapta a fejét. Visszatért némi szín az arcába. Delano a farkát csóválta. Nyilvánvalóan valami izgalmasat közölt vele az ősi *notamon* keresztül. Később majd rá kell kérdeznem.

– Igen – felelte Poppy. – De azt hiszem, beletelik majd egy kis időbe, mire mindenki az eszébe vési, hogy ha én jól vagyok, akkor mindhárman jól vagyunk.

– Az évszázad alábecslése – jegyezte meg Kieran, ami mosolyt csalt az ajkamra.

Azonban hamar leolvadt az arcomról. Ugyanis ahogy Poppy arcáról eltűnt a pír, még észrevehetőbbé vált a sápadtsága.

Valami nem stimmel.

Az érzés egyre jobban elhatalmasodott rajtam, ahogy tovább sétáltunk, és egyre mélyebbre kerültünk a föld alatti labirintusban, ahol Poppy sokat kóválygott gyermekkorában. Nem tudtam volna megmondani, hogy miért éreztem így. A nyomás ott maradt a mellkasomon és a torkom mélyén...

Kopp, kopp, kopp.

Poppy ismét megtorpant. Ezúttal kinyitotta, majd ökölbe szorította a kezét maga mellett. Levettem róla a tekintetem, és az előttünk húzódó folyosóra néztem. Elöl, a távolban lágy fény szűrődött ki a folyosóra, háttérbe szorítva az árnyékokat.

Az a hang. Mind felismertük. Mind hallottuk Tölgyligetben. A karmok kaparászását a kövön.

Nektas gyors és magabiztos léptekkel elindult előre, Poppy pedig csak állt ledermedve. Megérintettem a vállát, hogy magamra vonjam a figyelmét.

– Jól vagy? – kérdeztem. Ezúttal nem a fizikai jólléte felől érdeklődtem.

Bólintott, majd nyelt egy nagyot, és Nektasra nézett, aki megállt a fénypárában, és felénk fordította a fejét.

– Biztos? – kérdezte Kieran, és a tekintete Poppyt fürkészte.

– Aha. Igen. – Megköszöri a torkát. – Csak... csak ez itt az apám, és azt sem tudom, mit gondoljak vagy mit mondjak.

Értettem én.

Poppynak volt egy apja, akire emlékezett: Leopold. A férfi pedig, akit kiszabadítani készült, idegen volt számára, még akkor is, ha folyton a nyomában volt gyerekkorában – és akit már nagyon régóta tartottak fogva. És biztos voltam benne, hogy viaskodik benne az izgatottság és a bűntudat, mert úgy érzi, hogy valamiféleképpen megbecsteleníti Leo emlékét, illetve már azt is sajnálta, hogy nem jött rá korábban, hogy ki volt abban a ketrecben Wayfair, valamint Tölgyliget alatt. Bőven elég gondolkoznivalót adott ez önmagában, hát még tennivalót!

A kezembe vettem az arcát, és magam felé fordítottam. Elmosolyodtam, bár egyre növekedett a mellkasomon és a torkomon a nyomás súlya. Iszonyú hideg volt a bőre.

– Nem kell most semmit érezned vagy gondolnod. Csak arról kell gondoskodnod, hogy kiszabaduljon. – Visszavettem a hangerőből. – Nem

kell találkoznod velem, ha nem állsz készen rá. Senki nem fog ítélkezni felettéd emiatt.

Kieran egyetértően bólintott.

– Bárhogy legyen, mi ott leszünk veled.

Egyikünkéről a másikunkra pillantott, majd Nektas felé fordult. Végigsimítottam az állán a hüvelykujjammal. Halvány remegés rázza meg, majd mélyen beszívta a levegőt. Kihúzta magát, és már azelőtt tudtam, hogy döntött, mielőtt megszólalt volna.

– Készen állok.

– Még jó! – dűnnyögtem, és lehajoltam, hogy csókot adjak a hűvös halántékára. – Olyan bátor vagy!

– Azt nem tudom – mondta, de bólintott. – De az leszek.

Kieran elmosolyodott, és felemelte a kezét.

– Mint mindig. – Megérintette a másik orcáját, és kissé elkerekedett a szeme. Poppy feje felett rám villant a tekintete.

Ő is érezte, milyen hideg a bőre. Egyetértően bólintottam.

– Készen állok – ismételte Poppy, és elhúzódott tőlünk. Elindult, Delanóval az oldalán.

Egy pillanatra még ott maradtunk. Kieran megszólalt, elég halkán, hogy Poppy ne hallja.

– Miért ilyen veszett hideg a bőre?

– Nem tudom – feleltem. – De valami...

– Nem stimmel.

Élesen rávillant a szemem.

– Te is érzed?

– Igen. A mellkasomban és itt – mondta a torkára mutatva.

Basszus.

Ettől cseppet sem éreztem magam jobban, de nem ez volt a megfelelő pillanat, hogy kiderítsük, miről lehet szó. Azt mondtuk Poppynak, hogy mellette leszünk, ezért mindketten szedtük a lábunkat, hogy beérjük őt és Delanót, amikor odaértek Nektashoz.

A kopogás felgyorsult.

– Tudom, hogy ez most nem könnyű – mondta Nektas Poppyra nézve. Alig beszélt hangosabban a suttogásnál. – Neki sem lesz könnyű. Ires mindig is... – Megrázta a fejét. – Jobb, ha sietünk!

Láttam Poppyn, hogy legszívesebben megkérdezné, hogy mit akart mondani, de inkább kilépett a fénybe, és elfordult. Abbamaradt a kaparászás a kövön. Követtük őt, és felgyorsult a szívverésem, követve az övét. Levettem róla a tekintetem, és arra néztem, ami előttünk állt.

Egy ketrec volt egy gyertyával megvilágított kamra közepén. Fekete rácsok mögött, amelyeket bizonyára árnyékkőből készítettek, egy jókora, sűrű macskafélét láttam, élénkzöld szemmel, amit Poppyra szegezett – ahogy Tölgyligetben is történt. Kétség sem fért hozzá, hogy tudja, milyen szál fűzi Poppyhoz. Valószínűleg már sok-sok évvel ezelőtt is tudta.

– Egek! – szólalt meg Nektas elképedve, a szeme tágra nyílt, és megfeszült a bőr a szája körül, amikor megpillantotta Irest.

Amikor utoljára láttuk, még nem tűnt ilyen meggyötörtnek az isten. A bordái kis híján kiszúrták a fakószürke bundáját. Beesett a horpasza. Megfeszültek az inak a nyakában, ahogy Nektas felé kapta a fejét.

Ires azonnal reagált a draken látványára, egy gyenge mozdulattal nekiugrott a rácsoknak, miközben a továbbra is élénk tekintete ide-oda cikázott Nektas és Poppy között, amikor beléptek a helyiségre.

– Azok védelmi bűbájok? – kérdezte Kieran, amikor észrevette az árnyékkő mennyezetbe és padlóba vésett jeleket, az ősi atlantiai nyelven – az istenek nyelvén – íródott különböző szimbólumokat és jeleket.

– Azok. – Nektas a rácsokhoz lépett. – A halandó uradalomban senki nem rendelkezhetne ezzel a tudással.

– Callum – vetettem fel, és figyeltem, ahogy Poppy odatérdel a ketrec elé.

Nektas bólintott.

– De nem ez a legnagyobb gondunk jelenleg. – Megragadta a rácsot, egy pillanatra magára vonva Ires figyelmét. – Lehet, hogy egy kicsit... labilis, különösen, ha olyan régóta van ebben az állapotban, mint ahogy azt gondolom. Inkább lesz állatias, mint bármi más. Óvatosnak kell lennünk!

Ezt felesleges volt mondania, mivel Ires folyamatosan a rácsnak ugrált, belekapaszkodott, és hozzápréselte az oldalát és a fejét, miközben halk hangot adott, egy olyan hangot, ami a morgás és nyüszítés keveréke volt.

Leguggoltam Poppy mögé, és erőt véve magamon, a térdemre fektettem a kezem, nehogy megragadjam és visszarántsam.

– Át tudsz jutni a rácsokon? – kérdezte Poppy, miközben összekulcsolta az ujjait, ami biztos jele volt az idegességének. – Vagy esetleg én?

– Valószínűleg képes leszel rá. Előbb-utóbb – tette hozzá Nektas. – De én igen, át tudok. – Iresre koncentrált. – Biztonságban vagy. A szavamat adom – mondta az istennek, érzelemtől elfúló hangon. – Csak maradj nyugton, kérlek! Rendben?

Ires újra a rácsoknak ugrott.

– Azt hiszem, ez egy nem – jegyezte meg Kieran, és letérdelt mellém.

– Minden rendben – mondta Nektas Iresnek ismét, azonban minél többet beszélt, az isten annál kiszámíthatatlanabban viselkedett, fel-alá járkált a rács mellett, és néha nekiugrott. – A fenébe, még kárt tesz magában!

– Alig... alig érzek rajta valamit. – Poppy hangja aggodalommal telt meg, és esküszöm, én is éreztem a torkomban, olyan volt, mint a túl sűrű tejszín. – Eddig nem ilyen volt.

– Túl régóta van ebben az alakban – közölte Nektas. – Ő nem olyan, mint mi – tette hozzá Kieran és Delano felé biccentve. – Mi két világ szülöttei vagyunk. Ő egyetlen világból származik, és még egy istenség vagy egy ősi lény is könnyen elveszíti önmagát, ha túl sokáig marad állati alakban.

Basszus. Vajon mennyi idő számít *túl soknak*, ha közben több száz éves nagyságrendben gondolkodunk? Azonban egy másik gondolat is felöltött bennem. Azt mondta, hogy ha egy isten és egy ősi lény túl sokáig marad állati alakban. Ez azt jelenti, hogy Poppy...?

Megráztam a fejem. Ezt nem most kellett végiggondolnom. Poppy hátát dörzsölgetve figyeltem, ahogy Ires fel-alá járkál, és szörnyű volt, hogy Poppynak – mindkettejüknek – át kellett ezt élnie.

– Ezt nem tudtam – válaszolt Poppy arra, amit Nektas közölt az imént.

– Én sem – tette hozzá Kieran.

– Ráadásul valószínűleg ő is érezte a többi isten ébredését – magyarázta Nektas. – Biztosan iszonyatos energiakisülés lehetett, amire nem volt felkészülve.

Kieran felállt, Ires pedig nekifeszült a rácsoknak velünk szemben.

– Megpróbálhatom elterelni a figyelmét, amíg ti... Basszus, *Poppy!*

Különös déjà vu érzés söpört végig rajtam, miközben Poppy előrehajolt. Felé nyúltam, de a rohadt életbe, nagyon gyors tudott lenni, ha akart – és most már még gyorsabb.

– Poppy! – kiáltottam, amikor leguggolt, és átnyújtotta a kezét a rácsosn. – Ne...

Túl késő.

A kezét már Ires nyaka köré fonta, mire át tudtam fogni a derekát. Ires hátravetette a fejét, a szája pedig vicssorra húzódott, felfedve a kibaszott hegyes szemfogakat. Mély, figyelmeztető mordulás áradt belőle. Nekiláttam elrángatni onnan Poppyt. Ki fog akadni emiatt, de inkább haragudjon rám, mint hogy első kézből tapasztalja meg, milyen érzés, ha egy ősi lény elveszíti a kezét.

– Semmi baj! – szólalt meg, és mélyen beszívta a levegőt. – Csak egy pillanatot kérek. Légy szíves.

Nem akartam hagyni, de azt mondta, *légy szíves*. Ettől függetlenül továbbra is minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne kapjam el újra. Kizárólag azért nem követtem el ezt a hibát, mert Poppy sikerrel járt.

Ires megborzongott, a halk morgás visszafogottabbá vált, ahogy lihegve állt egy helyben. Tudtam, Poppy mit csinál, kellemes gondolatokat és érzéseket töltött át az istenbe. Megnyugtatta.

Amikor velem csinálta ezt először, még nem tudtam, mire képes. A megkönnyebbülés – a *békesség* –, amit tőle kaptam, döbbenetesen gyorsan érkezett. Akár egy ajándék. Mégis, mindenáron le akartam hámozni a szép kis kezét Iresről. Szerettem a kezét és mindazt, amire megtanulta használni.

Poppy szeme félig lecsukódott, ahogy Delano az oldalához simult, a tekintete óvatosan és éberén szegeződött Iresre.

– Semmi baj! Csak adjatok neki pár másodpercet.

– Bármire is készülsz azokkal a rácsokkal... – szólta oda Kieran Nektasnak, egy törrel a kezében, amiről tudtam, hogy nem habozna használni. – Javaslom, hogy gyorsan csináld!

– Rajta vagyok. – Nektas hátralépett a rácsoktól.

Remegés futott végig Iresen. Felállt a szőre, Poppy pedig rajta tartotta a kezét, miközben a macskaszzerű lény lefeküdt a hasára. A fülét hegyezte. Ragyogó, kék fény lobbant tőlünk jobbra, bevilágítva a kamrát – a drakenek tüze. Nektas át sem változott. Gondolom, megérezték volna, hogy ott egy óriási draken a teremben, ha megtette volna. Kíváncsi voltam, de nem mertem levenni a szemem Iresről és Poppyról.

Ires remegni kezdett, amikor izzó fém szaga töltötte meg a levegőt. Ezüstös fény villant a szemében, és egyre terjedt. A bundája visszahúzódott, és ritkulni kezdett, a nyomában aranyszínű bőr jelent meg. Izmok zsugorodtak, csontok recscentek új pozícióba kerülve. Hosszú, vörös haj serkent a fején – ami legalább olyan rohadt hosszú volt, mint Nektasé. A másik karomat is Poppyra tettem, és szorosan tartottam, miközben az apja végigszenvedte az átalakulást. Úgy tűnt, mintha küzdene ellene. Legalábbis a benne élő állat. A folyamat alig tarthatott egy percig, de fájdalmasnak tűnt, ellentétben azzal, amikor Kieran és a többiek változtak át. Mintha konkrétan érezte volna, ahogy minden egyes karma visszahúzódik a körömágyába.

A ragyogó fény újabb hulláma söpört végig rajta, aztán megjelent egy férfi a ketrecben a jókora macska helyén. Térdelt, a felsőteste az alsó felére görnyedt. Vállára hulló mosatlan hajának tincsein keresztül nézte Poppyt.

Poppy felemelte a kezét, és miközben visszahúzta, begöbültek az ujjai. Erősen megszorította azt a karomat, amit a dereka köré fontam.

– Szial! – suttogeta.

Az isten élénkzöld tekintete egybeforrnt Poppyéval. A tekintet, ami szinte ugyanolyan volt, mint Poppyé, csak a pupillája mögötti ezüstös ragyogás volt halványabb. Az arca nagy része rejtve volt, de kiálló csontok és beesett bőrfelületek tagolták. Remegett.

– Nem tudom, hogy... hogy emlékszel-e rám egyáltalán – szólalt meg Poppy. Ő is remegett. Egy helyben tartottam. – De az én nevem Poppy, nos, igazából Penellaphe, de a barátaim Poppynak hívnak. Én vagyok a... – Elharapta a mondat végét, elakadt a lélegzete. Végigsimítottam az oldalán, és megszorítottam.

Ires némán bámult rá, mintha észre sem vette volna Kierant, engem vagy akár Delanót, aki gyakorlatilag közvetlen mellettünk állt. Ires nehézkésen és gyorsan lélegzett, csontos válla minden lélegzetvétellel megemelkedett.

– Ires! – szólalt meg Nektas halkán.

Odakapta a fejét, és végigmérte a cellát. Nektas nem csupán megoldasztotta a rácsok nagy részét, de már ott is állt Iresszel a cellában.

– Megjöttem – folytatta a draken, gyengédebben, mint amire képesnek véltem volna, miközben maga mellett tartotta a kezét. – Azért jöttem, hogy hazavigyelek.

Újabb borzongás futott végig Iresen, és behunyta a szemét. Nektas óvatosan közelebb araszolt.

– Megyek, keresek neki valamit. Egy takarót vagy bármit – mondta Kieran rekedt hangon.

– Köszönöm. – Poppy elfordította a fejét, és a mellkasomhoz szorította az arcát. Nedvesség csillogott a szeme sarkában. Egek, ha most is figyelte a többiek érzelmeit, el sem tudom képzelni, mit érezhetett Ires felől.

Vagyis, de.

Ires valószínűleg mindent és semmit sem érzett. Megkönnyebbülést, ugyanakkor zavarodottságot, feltehetőleg az alutápláltság miatt, és csak az istenek tudják, mi mindent műveltek még vele. Biztosan rettegett. Én is rettegetem, mindkét alkalommal, attól tartva, hogy csak álmodtam, hogy megmentettek. Valószínűleg aggódott, hogy egyszer csak felkel, és egyikünk sem lesz itt körülötte. Hogy csak az a nő lesz itt. Ők. Hogy gúnyt űzzenek belőle. Terrorizálják. Később is rettegni fog, hogy nem csupán illúzió volt-e az egész, és hogy bántotta azokat, akik megpróbáltak segíteni neki.

– Ez nem egy álom – mondtam.

Ires felkapta az állát, és elkaptam a tekintetét a kócos hajzuhatag mögött.

Bólintottam, végigsimítottam az ujjaimmal Poppy szeme alatt, és letörölgettem a könnyeit.

– Ez a valóság. Vége van. Meghalt. Isbeth. Megszabadultál tőle és ettől az egésztől.

Ires szaggatottan fújta ki a levegőt. Nyelt egyet. Láttam, hogy mozog az ajka, ám csak valami reszelős hangot sikerült kipréselnie, miközben igyekezett összehangolni az agyát és a testét, hogy képes legyen beszélni. Csak az istenek tudják, mikor szólalt meg utoljára.

Kieran visszajött, és átnyújtott valamit Nektasnak, ami úgy tűnt, egy fekete-vörös lobogó.

A draken köszönetképpen bólintott, majd letérdelt Ires mellé. Óvatosan Ires vállára terítette az anyagot, aminek a súlya alatt mintha összeroskadt volna az isten, de egy pillanattal később felbukkant egy rettentő csenevész kéz, és törekeny ujjak fonódtak a lobogó széle köré. Magára húzta az anyagot, és bár apró mozdulat volt csupán, mégiscsak *valami*.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tudom – érkezett a rekedt válasz. Ires felemelte a másik kezét, és átnyúlt a rácsok között. – Tudom... ki vagy.

Poppy hátrahajolt, megdermedt mellettem, aztán közelebb hajolt.

– Jól van! – suttogta megbicsakló hangon. Kiszabadította az egyik karját, és a kezét Iresére tette. Összekulcsolták az ujjjaikat. Poppy válla ellapult. – Jól van!

Lehajtottam a fejem, és csókot adtam a kézfejére, miközben Ires erőteljén megszorította a másik kezét. Apa. Lány. Nem számított, hogy idegenek voltak egymás számára.

– Hol... hol van? – kérdezte Ires rekedten, továbbra is Poppy kezébe kapaszkodva. – A másik... lányom.

– Millicent? – Poppy nagyot nyelt. – Nincs itt, de...

– Jól van. A bátyámmal ment el. – Fogalmam sem volt, hogy vajon Malik megtalálta-e már, vagy hogy jó-e az bármelyiküknek, ha megtalálja. Ez egy egészen más probléma volt, amiről Iresnek nem kellett tudnia.

Az isten gondterhelten fújta ki a levegőt, miközben lassan Nektas felé fordult.

– Sajnálom...

– Erre most semmi szükség – szakította félbe Nektas. – Most haza kell vinnem téged. Nem vagy jól.

Kieran kérdő tekintettel nézett rám, mire a fejemet ráztam.

– De... igen. Én nem tudtam, hogy... ez lesz belőle. Sosem... sosem hoztam volna magammal, ha... ha úgy gondolom... – Köhögni kezdett, és megrázkódott. – Sajnálom.

Jadis. Nektas lányáról beszélgettek. A fenébe.

– Ó... – Ires zihálva kapkodta a levegőt, miközben kicsusszant a keze Poppyéból, és ernyedten lógott az oldala mellett. Poppy előrenyújtózott, és megragadta a rácsokat. – Tudom, hogy... hol van. A Fűz... – Felületesen szívta be a levegőt.

– A fűz? – kérdezte Nektas, és megfeszültek az arcizmai.

– A Fűz-síkság! – kiáltott fel Poppy. – Az ottani városról beszélsz?

– Igen. Ott... ott van. Sajnálom. Annyira... szörnyen fáradt vagyok. Nem tudom... – Ires magába fordult. Összeesett, Nektas épp csak el tudta kapni.

– Ne! – Poppy felpattant, és megragadta a rácsokat. – Jól van?